

S | S

**Stories
n° 2**

4 *Rencontre dans la ville* –
Frans Masereel & Albert Pepermans

12 Wilder & Eliza Pepermans

16 *Hoe gaat het met...* Svelte Thys

24 *Maker van lijsten met ziel* –
Michiel Veireman

28 *Collectors Talk* –
Jesse Willems, Caroline Fiers,
Jean Philip De Tender & Filip Notteboom
en Elie Schönfeld

50 *The Resident* –
Christina Zimpel
bij La Brea Artist Residency

Deze tweede *Stories*-editie is net op tijd klaar voor de korter wordende dagen en kille nachten. Regen en rukwinden houden ons in onze gezellige huiselijke cocon waar we de tijd hebben om door een tijdschrift te bladeren en met volle teugen te genieten van de kunst die onze interieurs siert.

Door de ramen van verlichte huizen turen en me verwonderen over de verhalen die zich daarbinnen ontvouwen, is altijd een van mijn guilty pleasures geweest. Ik heb vandaag het voorrecht om kunst te presenteren in de intieme privéomgeving van mensen en zo te ontdekken hoe ze leven. Door advies te geven, maak ik deel uit van het unieke resultaat dat ontstaat als een kunstwerk zijn nieuwe thuis vindt. In deze editie hoop ik deze vreugde met u te delen door de deur te openen van drie opmerkelijke huizen. Ze behoren toe aan verzamelaars met een eigen smaak, tot uiting gebracht in hun inrichting en hun keuze van kunst. Jesse Willems, een van onze vaste kunstenaars, kan niet ontbreken. Bewonderen, verzamelen, en creëren zijn voor hem onlosmakelijk met elkaar verbonden en werden een levenswijze.

We bezoeken ook het atelier van Michiel Veireman, wiens passie het is om kunst met uiterste finesse te presenteren. Hij maakt lijsten in samenspraak met de kunstenaars en levert elegant vakmanschap, wat de sleutel blijkt tot zijn succes.

De creatieve geesten van het getalenteerde team van Wilder en de kleurrijke tekeningen van Eliza Pepermans resoneerden mooi met elkaar, en we zijn dan ook verheugd het opmerkelijke resultaat ervan te kunnen presenteren.

Tot slot wil ik u voorstellen aan Elie Schönfeld, de eigenaar en bezieler van de galerie. Zijn niet aflatende liefde voor kunst is de voedingsbodem geweest voor het ontstaan van deze *Stories*. Al bijna vijf jaar is hij de motor achter Schönfeld Gallery. Om dit te vieren nodigen we hem uit als curator voor de eerste tentoonstelling van 2024. Zo krijgen we een geprivilegieerd inkijk in zijn persoonlijke verhaal.

Het belooft een feestelijk en verrassend jaar te worden, waarvan deze editie slechts een voorproefje is.

Greet Umans
Directeur Schönfeld galerij

Frans Masereel & Albert Pepermans

Rencontre dans la ville

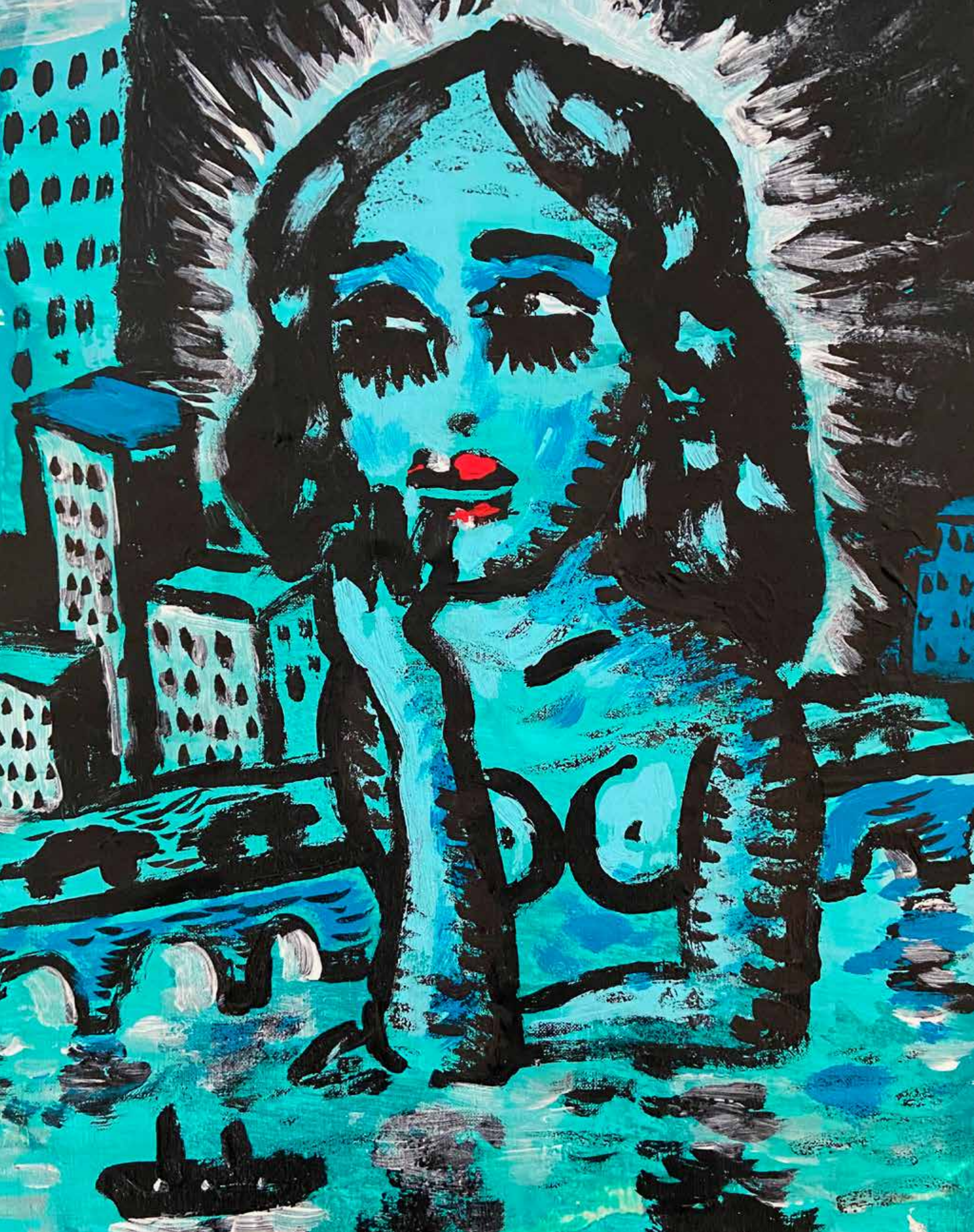
In de bruisende stad Brussel treffen Frans Masereel (1889-1972) en Albert Pepermans elkaar. Beiden zijn scherpe observators van de mensheid, met een ongebreidelde fantasie en een niet te stuiten drive om te tekenen. Nog iets wat ze gemeen hebben, is hun voorliefde voor het thema van de stad. Talrijke stadsmotieven komen herhaaldelijk terug in beide oeuvres (bruggen, schoorstenen, fabrieken, torenhoge flatgebouwen, stadsbewoners, enz...) en zijn vormgegeven in een kenmerkende grafische stijl met daarin een prominente rol voor zwart en wit. Een energieke stijl ook; de snelheid en directheid waarmee de penseeltrekken op papier zijn gezet, getuigt niet alleen van de geestdrift en onuitputtelijke energie van de kunstenaars, maar refereert ook aan het hectische tempo waaraan het leven in de stad voorbijdendert. Waar Masereels beeldroman *La Ville* (1925) als een stadsymfonie klinkt, danst Pepermans' stad, een beetje brutaal, op het ritme van de rock-'n-roll en punk.

En toch hebben de stadsbeelden van Masereel en Pepermans een andere ondertoon. Dat komt door de verschillende context waarin de kunstenaars leven. Masereel schetst de dystopische stad, zijn werk is politiek getint en erg maatschappijkritisch. De kunstenaar maakt twee wereldoorlogen mee, tekent de gruwel van die oorlogen van zich af en probeert zijn medemens

van pacifisme te overtuigen. In de industriestad Gent wordt hij geconfronteerd met de strijd van de socialisten voor betere leefomstandigheden voor arbeiders. De uitbuiting van de arbeider door de kapitalistische maatschappij wordt een belangrijk thema binnen Masereels werk, met de naamloze arbeidersmassa voorgesteld als dampende fabrieksschoorstenen en de machthebbers groter afgebeeld dan de fabrieken. Gevestigd in Parijs, is het vooral de anonimiteit van de Franse grootstad die

een grote impact op Masereel heeft. In zijn werk plaatst de kunstenaar het eenzame individu tegenover de mensenmassa, die hij met een onwaarschijnlijke technische accuraatheid in beeld brengt. Ook Pepermans schetst de 'condition humaine', maar is minder militant en houdt zich ver weg van politiek. Zijn oeuvre is ietwat dromerig en doorspekt met humor kent het een eerder onschuldige kritische reflectie. Zijn werk vertoont duidelijke invloeden van popart, dada en de Neue Wilde, van happenings, rock-'n-roll, anarchistische punk en undergroundstrips. Pepermans is een kind van zijn tijd, de gouden jaren '60 en '70, en heeft dan ook een veel positiever beeld van de stad. De stad die hij tekent, wordt

gekenmerkt door een 'joie de vivre'. Daar waar Masereel een eerder negatief beeld schetst van het verkeer in de stad, zijnde gejaagdheid, chaos en gevaar, is bij Pepermans de auto koning van de stedelijke jungle. Het wordt een veel voorkomend motief in zijn werk, een metafoor voor 'het reizen, het onderweg zijn en de climax van de eindbestemming', een symbool voor vrijheid,

Masereel inspired I, 2023, 24 x 30 cm, acryl op doek

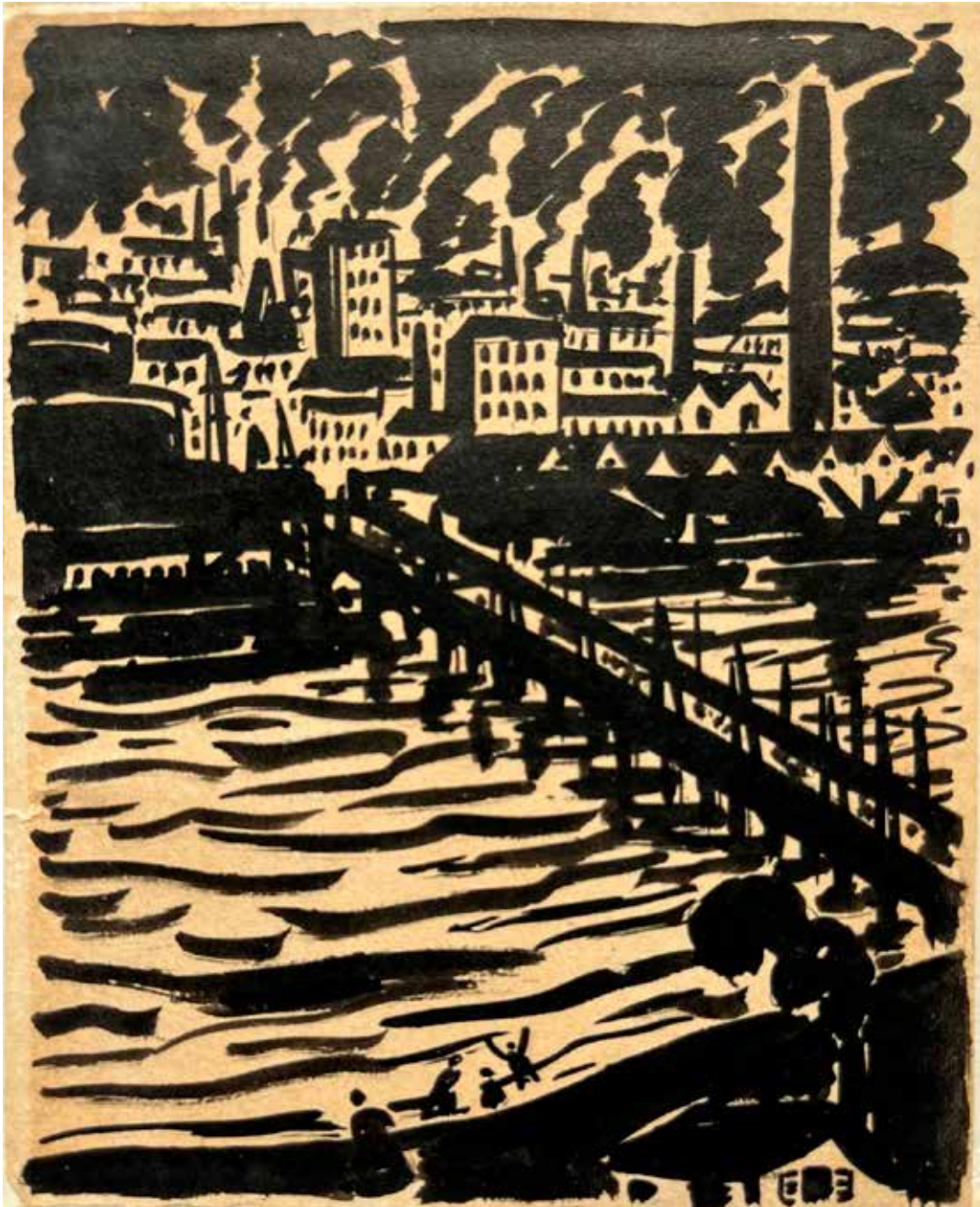

ART & SAUCERS

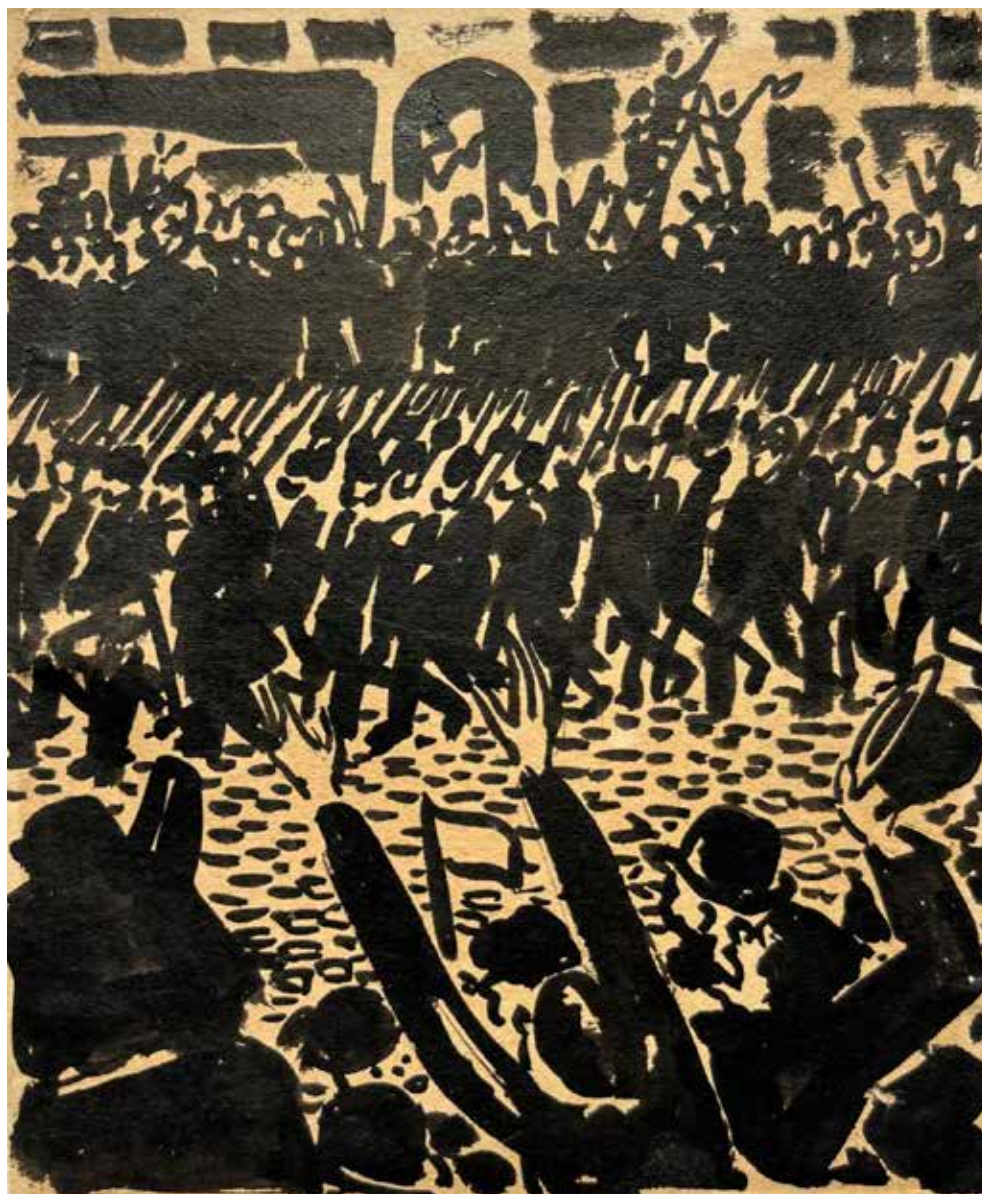
TABLESCAPE When Jeanne-
 son Le Vanant Petoiles, Ma-
 padour, mistress of Louis XV and
 de facto ruler, was reigning her
 self-dinner service and glori-
 fured that allow anyone w-
 princely sum to enjoy the te-
 and station the art world he-
 minders. H-
 after all a-
 Arles. Mo-
 d'Art four

Art & Saucers, 1998, 150 x 200 cm, waskrijt op papier

© Frans Masereel Stiftung, Saarbrücken

Frans Masereel, *Pontonbrug voor fabrieksgebouwen*, 1918, inkt op papier, 11,1 x 9 cm

© Frans Masereel Stiftung, Saarbrücken

Daar waar
 Masereel
 een eerder
 negatief
 beeld schetst
 van het
 verkeer in de
 stad, zijnde
 gejaagdheid,
 chaos en
 gevaar, is bij
 Pepermans
 de auto
 koning van
 de stedelijke
 jungle

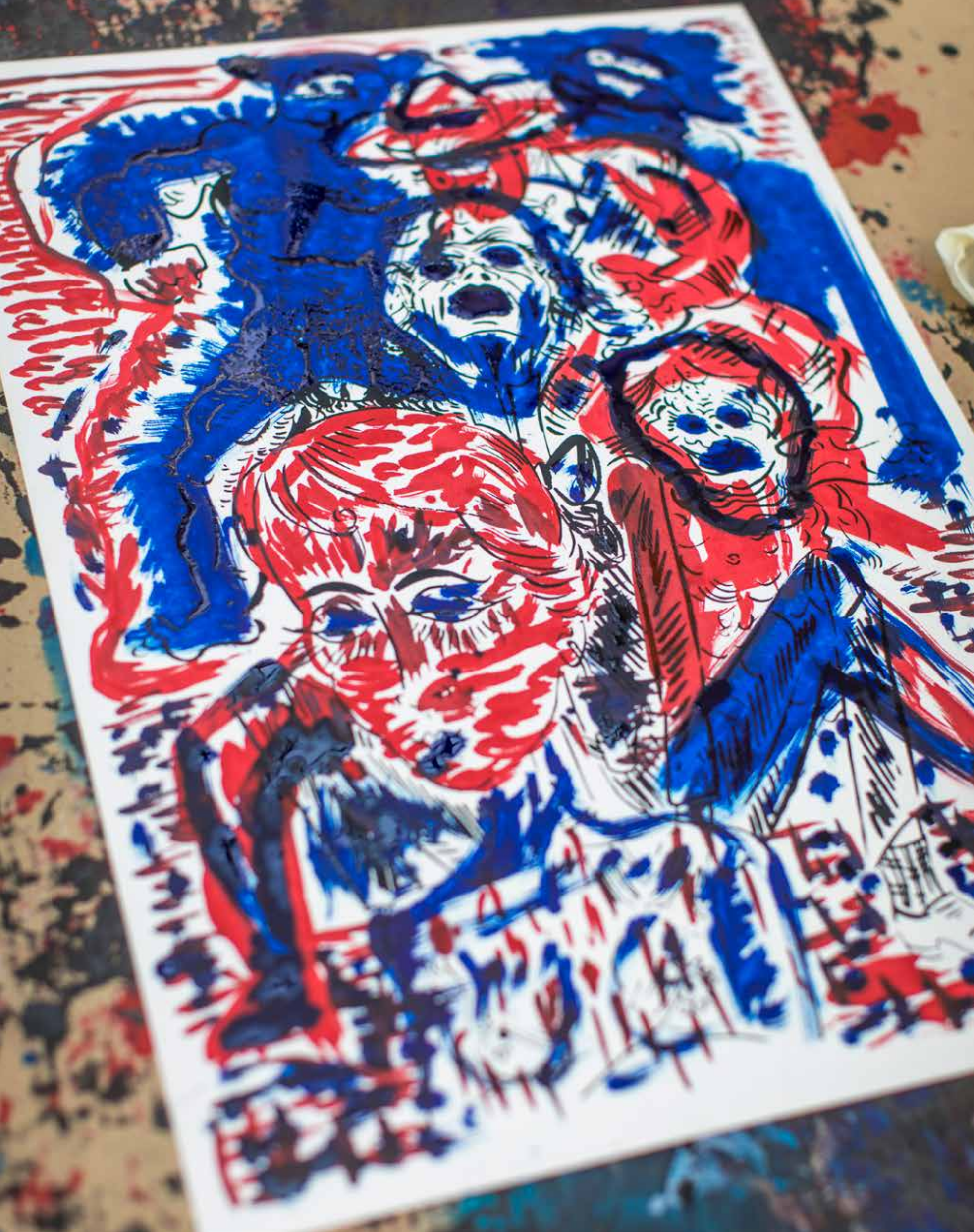

Peppered Silkscreen VI, 2023, 42 x 60 cm, acryl op papier

eindeloze mogelijkheden en veel plezier. *Rencontre dans la ville*, gecureerd door Frank Hendrickx, toont penseeltekeningen en houtsnedes van Masereel uit verschillende periodes: voorstudies voor zijn graphic novel avant la lettre *La Ville* en voor Stijn Streuvels' *De vlaschaard*, maar ook werk uit de reeksen *Histoire de fou* en *La condition humaine*. Ze illustreren treffend dat behalve de belangrijkste houtsnijder van

de vorige eeuw, Masereel ook overduidelijk een fantastisch tekenaar was. Pepermans brengt naast bestaand ook nieuw werk geïnspireerd op Masereels oeuvre, een reeks kleine doeken in acryl en enkele grotere schilderijen op hout. Daarnaast bewerkte hij, bij wijze van 'modificaties', enkele proefdrukken van een in 1983-1984 door Ronny Van de Velde postuum uitgegeven reeks

zeefdrukken, blow-ups van kleine originele tekeningen van Masereel. Aldus gaat Pepermans hier ook echt in dialoog.

Peppered Silkscreen VII, 2023, 42 x 60 cm, acryl op papier

Wilder

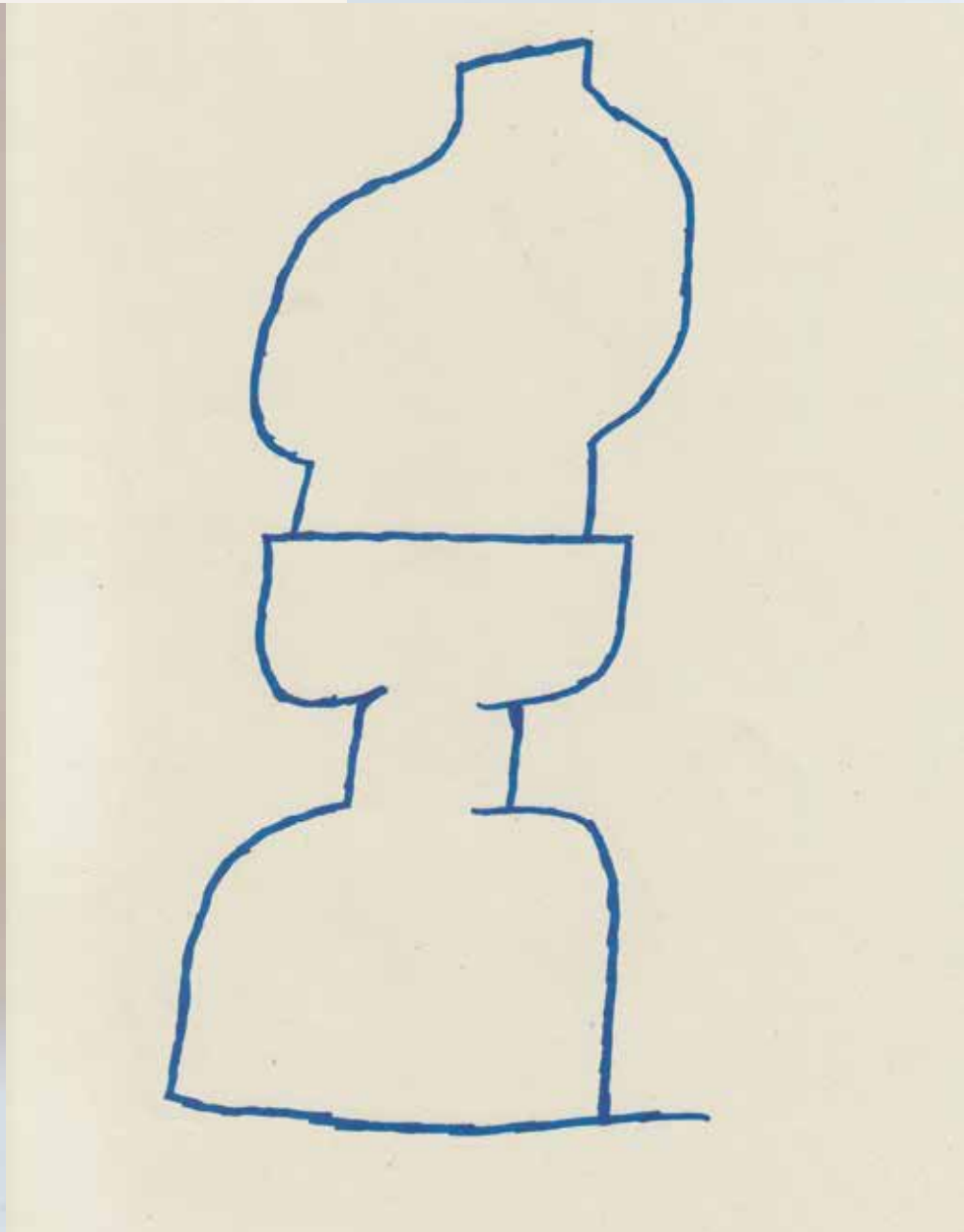
x

Eliza Pepermans

Voor deze tweede editie van *Stories* by Schönfeld ging Eliza Pepermans in dialoog met Marijke Boesmans en Mayken Craenen van Wilder. In hun winkel en studio in Antwerpen vind je naast boeketten en bloemstukken met seizoensgebonden en biologische bloemen van lokale boeren, ook een persoonlijke selectie van vintage objecten. Daarnaast biedt het gepassioneerde duo een podium aan andere artistiekelingen die hen inspireren.

wildervilder.be

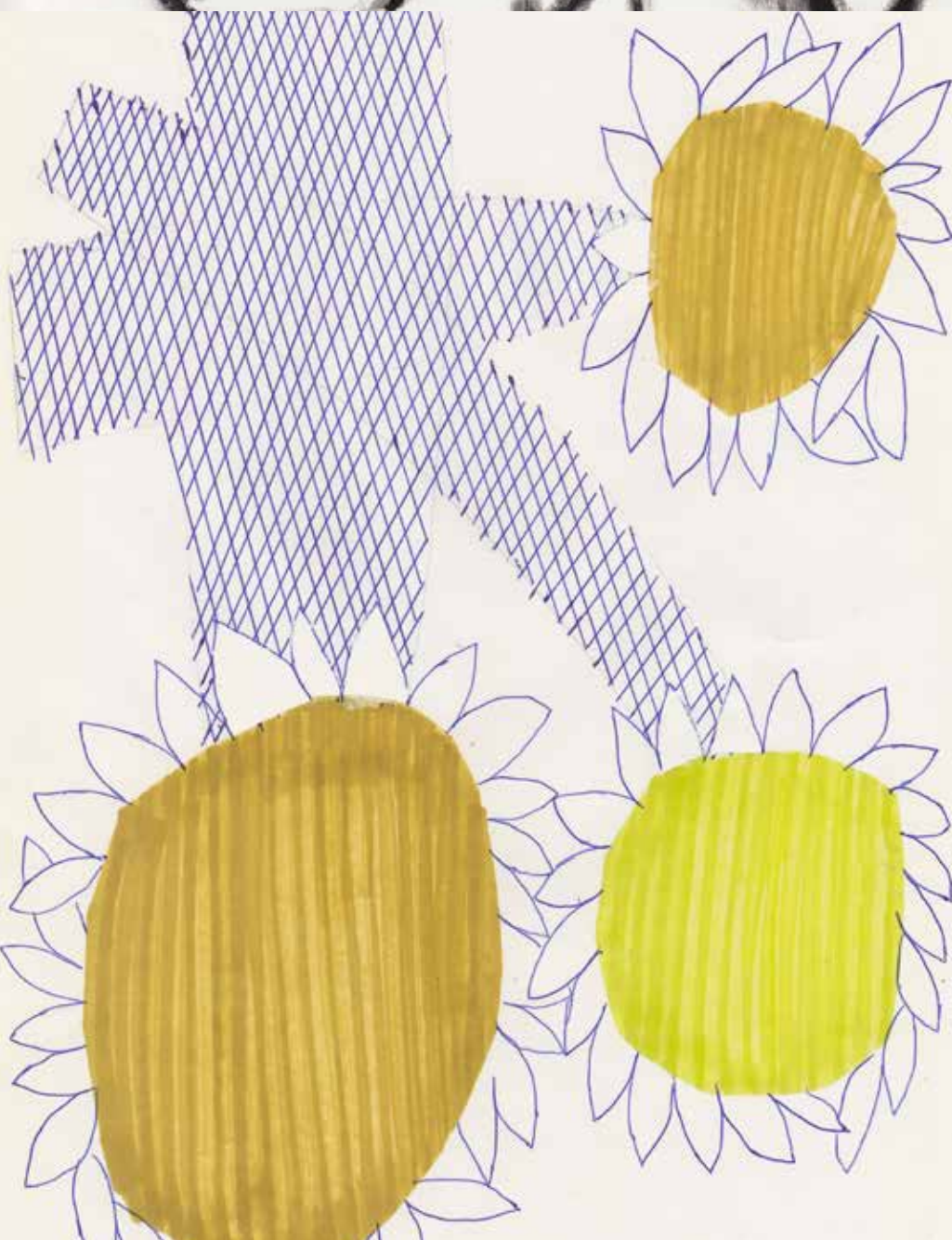
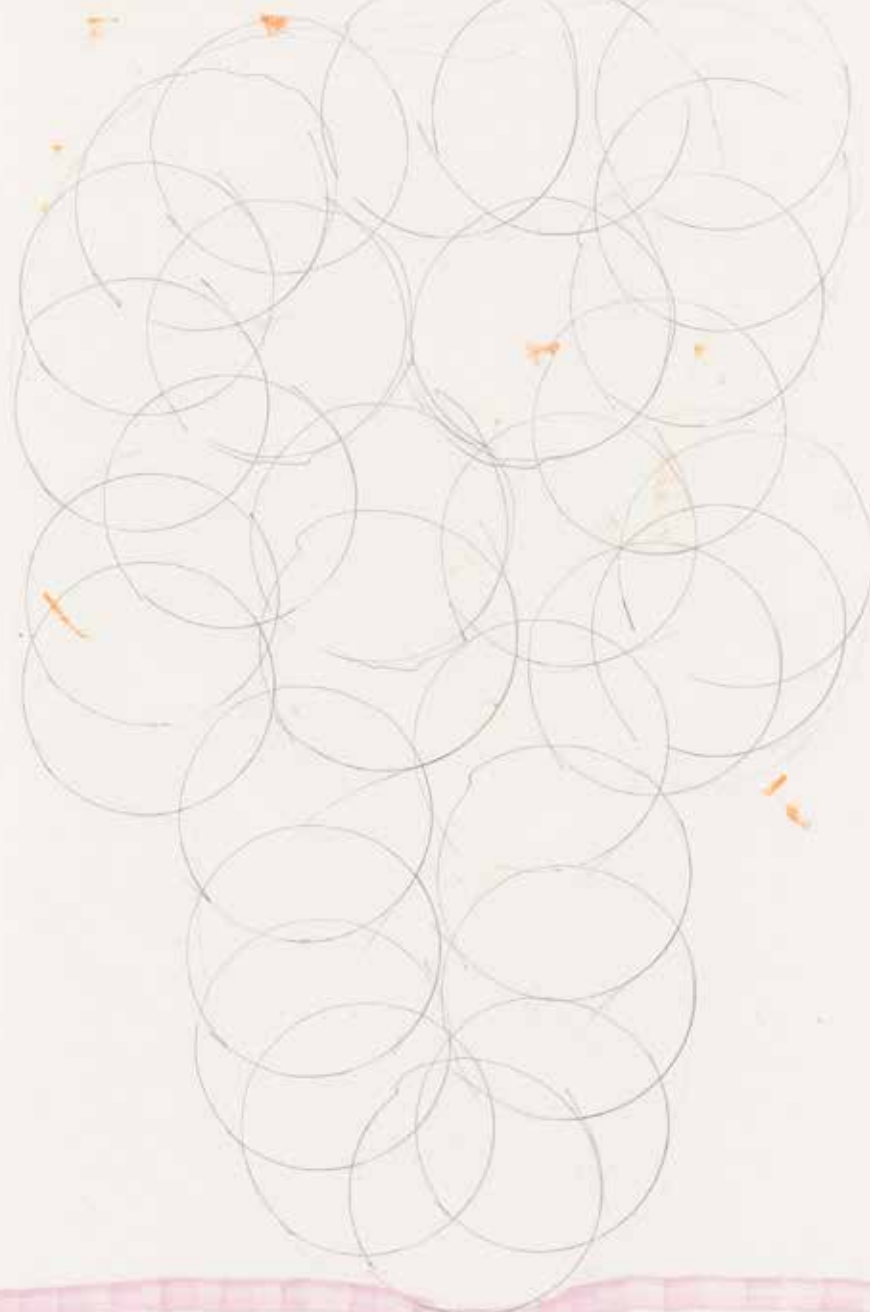
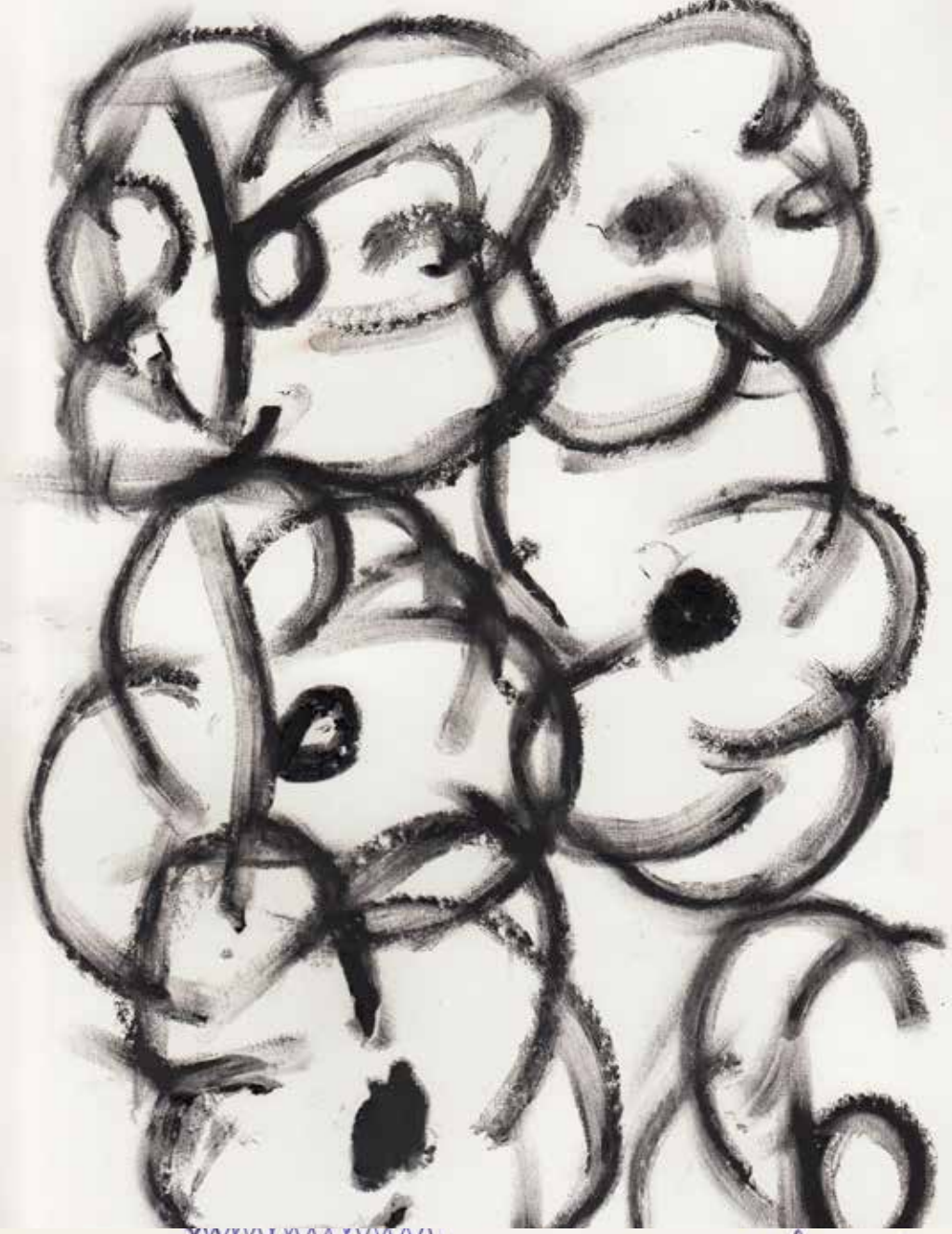

Geïnspireerd door enkele tekeningen die Eliza in 2022 maakte n.a.v. de Art on Paper beurs, gingen Marijke en Mayken met objecten en bloemen aan de slag.

‘Die tekeningen bevinden zich ergens tussenin allereerste schetsen en uiteindelijke schilderijen. De afgebeelde objecten zijn naar waarneming getekend, maar het grafisch spel staat voorop en dat gaat gepaard met een zekere vrijheid, snelheid en expressiviteit,’ aldus Eliza, ‘sowieso minder afgelijnd voor mij. Ze zijn als een speelveld voor mijn onderzoek naar vorm en lijnvoering,’ voegt ze er aan toe.

‘Wij waren enorm gecharmeerd door de eenvoud die Eliza in haar tekeningen weet te vatten. Het wit gelaten blad papier hebben we als achtergrond overgenomen voor onze composities. Het zorgt voor een zekere uitpuring waardoor de gekozen bloem beter tot haar recht komt,’ vertelt Mayken. ‘Eliza’s onderzoek naar kleuren, vormen en harmonie is iets wat ons ook bezig houdt. Getriggerd door haar minimalistische composities zijn we beginnen experimenteren, schetsen, spelen met restjes bloemen en objecten. Al freestylend hebben we getracht de grafische eigenschappen van de tekeningen te vertalen.’

Hoe gaat het met...

Svelte Thys

In januari 2023, n.a.v. Svelte Thys' eerste solotentoonstelling in Schönfeld Gallery, ontmoet curator Roxane Baeyens Svelte voor het eerst. Met een duopresentatie op Art Antwerp in het vooruitzicht, keert Roxane najaar 2023 terug naar Sveltes studio voor een stand van zaken. Hoe gaat het met de kunstenaar en haar werk?

enorm veel! De oplossingen die ik beeldend vind, zijn totaal anders dan in mijn kleiner werk. In januari van dit jaar bezocht ik in de Fondation Louis Vuitton in Parijs de duotentoonstelling van Claude Monet en Joan Mitchell. Mitchells werk sloeg mij met verstomming. Zo groot en toch zo integer. Fascinerend! Ik blader in de studio regelmatig door haar catalogus als het werken op groot formaat mij moeilijker valt.

Roxane December 2023 staat er een duopresentatie met Jesse Willems op Art Antwerp op de planning. Als curator van die presentatie had ik je uitgedaagd om groot werk te maken. Hoe vlot dat?

Svelte Je mag het zeker een uitdaging noemen (lacht). Klein werk is geconcentreerder, ik kan er mij makkelijker in focussen. Groot werk maken is toch altijd een beetje buiten mijzelf treden en dat is best beangstigend. Maar het is vooral ook een heel belangrijke stap voor mij als kunstenaar én als persoon. Tijdens mijn studies vroegen leerkrachten en juryleden al waarom ik steeds klein werk maakte. Ja, omdat ik me er gewoon comfortabeler bij voel! Grote werken vind ik vaak zwaar qua inhoud en ik schrik soms van welk soort beeld het oplevert. Maar ik leer telkens

Roxane Jesses eerder ingetogen, witte papieren collages wouden we confronteren met jouw uitbundige schilderijen, dik in de materie. Worden het schilderijen of nemen we toch tekeningen mee naar de beurs?

Svelte Ik heb mij inderdaad voorgenomen om schilderijen te maken. Maar ik merk, nu ik voor die grote doeken sta, dat ik veelal aan het tekenen sla. Ik heb gewoon te veel ideeën die tegelijkertijd in mijn hoofd voorbijflitsen. Zoals in het werkje Verlegen wolkje, als verschillende laagjes boven elkaar. Het is dan makkelijker om al tekenend te denken. Dat heeft vooral te maken met de snelheid van het tekenen. En dus hang ik in het atelier, om mijn maakproces te vatten, boven, onder en naast mijn schilderijen verschillende tekeningen en velletjes papier met woordenkrabbels erop.

Roxane Je tekeningen zijn van een ontwapenende schoonheid en ontroerende eerlijkheid. Ze komen stevig binnen bij de toeschouwer.

Svelte Tekeningen zijn sowieso directer en puurder. Mede door de snelheid waarmee ze gemaakt worden, zit er geen filter op. In schilderijen daarentegen zit een wachten vevat, waardoor er een zekere afstand wordt gecreëerd. En door al die lagen op elkaar krijg je een gefilterd beeld.

Roxane Bij onze eerste ontmoeting waren jouw werken, naast een verfrissend onderzoek van de schilderkunst, diens beeldtaal en de limieten ervan, vooral ook een inzoomen in het landschap van je kindertijd, meer bepaald de prachtige, ongerepte natuur langs de Grote Nete in je thuisdorp Itegem (een deelgemeente van Heist-op-den-Berg). Nadien verhuisde je naar een studio in hartje Antwerpen en was er een duidelijke evolutie in je werk merkbaar. Je doorgaans abstracte schilderijen werden doorkliefd met een vibrerend lijnenspel. Als een verwerking van de vele zintuiglijke prikkels opgedaan in de stad?

Svelte Ja, op het platteland, met zijn gezapig tempo, is er tijd. Tijd om in en met de tijd te zijn. Er is tijd, maar ook ruimte om na te denken. In Itegem ging ik vaak bij de kippen zitten om dingen te kunnen begrijpen. In de stad is er geen ruimte om te 'begrijpen'. Alle ruimte is opgevuld en alles voorgekauwd. Daardoor werden in de stad mijn werken minder 'doordacht' en eerder een intuïtief vatten van de omgeving waar ik woonde. De vibrerende lijnen zijn als echo's van de geluiden in de stad.

Roxane We hebben het over vibratie en geluiden. Kunnen we dan zeggen dat je in je schilderijen gebruik maakt van synesthesie?

Kastanjeboom, 2022, 29,5 x 38,5 cm, mixed media op papier

Landschappers, 2022, 29,5 x 38,5 cm, mixed media op papier

^{Svelte} Ja, synesthesie is een woord dat vaker gebruikt wordt door mensen die mijn werk beschrijven. Deze zomer (her) ontdekte ik het oeuvre van de Zweedse componist (Hans Appelqvist - Tänk att himlens alla stjärnor). Hij vermengt in zijn muziek gezang met allerhande geluidjes, als het ware plots binnengewaaid. Het triggerde mij om muziek beeldend te proberen weergeven, met Pluisbloemen als resultaat. Dat schilderijtje verbeeldt met haar twinkellende geluidjes (lacht) perfect mijn zomergevoel. Bij geluid en muziek denk ik aan kleur, beweging en structuur. Ik beschouw mijn werken als orkesten van contrabassen, violen en tuba's.

^{Roxane} Je werk is heel erg contextgebonden: het platteland, de stad, de seizoenen...

^{Svelte} Ja, mijn kleurgebruik past zich bijna buiten mij wil om aan de seizoenen aan. Van kleuren met wit gemengd in de lente, veel geel en roos in de zomer, over kakigroen in de herfst tot heftige kleuren in de winter. In de zomer is er meer licht en wordt er gedanst, dus lichten mijn schilderijen op en zitten ze vol beweging. In de herfst komt de mist op en in de winter wacht het donker. Vorig jaar rond deze periode, oktober 2022, maakte ik voor het eerst een groot, zwart schilderij.

^{Roxane} Een-op-een met het leven, met wat je ziet, ervaart en voelt. In ons vorig gesprek had je het over het overbrengen van gevoelens, niet concreet, maar eerder als suggesties of resonanties. 'Abstracte emoties' noemde je ze, de Canadees-Amerikaanse abstract schilder Agnes Martin indachtig, onrepresenteerbare emoties die je veelal voelt bij het aanschouwen van de natuur.

^{Svelte} In het algemeen duurt het wel even voor ik de dingen kan verwoorden of verbeelden, laat staan dat mijn werk een exacte weergave is van iets concreet. Mijn schilderijen zijn steeds 'een op weg naar', een zoeken naar iets dat ik niet meteen te pakken krijg, dat ik bijna kan zien, hoewel het tegelijkertijd ver weg en wazig lijkt. En dat vertaalt zich in verschillende lagen dikke materie. Op dit moment nog meer dan anders, want momenteel zit ik in een soort overgangsfase. In december keer ik immers terug naar het platteland. Mijn vriend en ik kochten een huis, opnieuw in Heist-op-den-Berg, maar de hele andere kant op. Nu bevind ik mij ergens tussenin: niet langer in de stadsstudio, maar nog niet in het atelier op de buiten. Als in een droom, voel ik me, met de blik gericht op de treurwilg, vogels en kippen die op me wachten in Heist-op-den-Berg, maar tegelijkertijd ook in een dichte mist of in een zwembad waarin je heel hard je best moet doen om het zware water van je weg te duwen. Dat creëert verrassende verwarring in mijn werk en legt een waas, als een gordijn, over het 'effectieve' beeld.

^{Roxane} Maar binnenkort doemt dan uit die mist opnieuw het landschap van je jeugd op, de Grote Nete en 'de wei'?

^{Svelte} Ja, van ons nieuw huis is het slechts 20 minuten fietsen naar de Grote Nete en ik heb er ook opnieuw een buitenatelier. In die zin keer ik terug naar mijn vertrekpunt als schilder, en dat voelt heel prettig. Net als bij mijn ouders hebben we ook een treurwilg in de tuin. Vanuit mijn atelier kijk ik erop. Als een treurwilg in de herfst zijn bladeren verliest, is hij niet kaal maar lijken zijn takken haartjes te hebben. Met de zon erop krijgt die weelderige haarbos een gouden gloed. Ik kijk er naar uit om te ontdekken hoe zich dat vertaalt in mijn werk!

Ongeboren warmte (eitjes eendje)

Koala (camouflage), 2022, 29,5 x 38,5 cm, mixed media op papier.

Michiel Veireman

Pareltjes van kunstwerken dienen met zorg bewaard en gepresenteerd te worden. Daarom werkt Schönfeld Gallery al enkele jaren samen met Michiel Veireman: een gepassioneerde lijstenmaker uit het goede hout gesneden. We zochten hem op in zijn atelier te Lebbeke.

Maker van lijsten met ziel

Michiel, hoe kom je erop om lijstenmaker te worden?

Dat is vrij organisch gegroeid. In een vorig leven werkte ik bij de overheid, maar ik wist al snel dat ik dat niet lang zou volhouden. Ik vond het belangrijk om iets te kunnen, wou mezelf iets aanleren en ben dan in de houtbewerking gestart. Mijn grootvader aan moeders kant, Remi, werkte als beeldhouwer bij een meubelfabrikant. Vroeger, als mijn broer en ik bij onze grootouders op vakantie gingen, doken we altijd het atelier in. Ik denk dat ik het daar opgepikt heb. Ik ben eerst in Wieze bij een schrijnwerker aan de slag gegaan, tot een bevriend fotograaf mij vroeg lijsten voor zijn werk te maken en ik mij daarop gesmeten heb. In de woonkamer

van mijn grootmoeders huis ben ik begonnen met slechts één werkbank. Uiteindelijk werd ik in 2018 voltijds lijstenmaker. Ik ben dus echt van nul gestart en heb gaandeweg moeten uitzoeken wat de noden, normen en modes in de sector waren.

Wat onderscheidt jou van jouw collega's?

Ik ben een van de weinige gekken (lacht) die werkelijk alle stappen in het proces voor eigen rekening neemt. Van zagen en frezen over het maken van splines en vernissen tot uiteindelijk het inlijsten van het kunstwerk. De meeste van mijn collega's kopen prefablijsten in, maar ik kom uit de houtbewerking, dus waarom zou ik die dan reduceren? Bovendien

heb je door elke stap in het proces te controleren, ook meer controle over de kwaliteit van het afgewerkte product.

Wat vind je zo fijn aan het samenwerken met kunstenaars?

Kunstenaars zijn als filters. Ze verwerken in hun kunstwerken wat ze horen en zien, of dat nu maatschappelijk, cultureel of persoonlijk is. Schitterend toch? En dat levert zo veel interessante gesprekken op. Hoewel ik me soms ook graag opsluit in de zagerij, heb ik echt nood aan die creatieve input. Ik werk graag voor mensen die heel goed weten wat ze willen en vind het zalig om samen met hen naar de ideale oplossing te zoeken. Het beste resultaat bekom je als je het werk kan aanvoelen.

Ik start dan ook steeds bij het verhaal van de kunstenaar. Hoe kan ik dat vertalen en hoe kan de lijst het werk ondersteunen, zonder te overheersend te zijn?

Want lijsten maken is niet zo eenvoudig als het lijkt?

Het is soms echt wel een uitdaging, de balans vinden tussen conserveren en presenteren. Een presentatieoplossing bedenken die niet invasief is, is niet altijd eenvoudig. Bovendien was er vroeger een grotere standaard aan materialen waarmee kunstenaars aan de slag gingen. Nu gebruiken ze zowat alles en niet alle materialen zijn even gemakkelijk te conserveren. Het is dan ook zaak van voortdurend

onderzoek te blijven voeren, voldoende te experimenteren en mijn materiaalkennis steeds te blijven bijwerken. Zo heb ik op een bepaald moment getest hoe stevig mijn lijsten waren, want iedereen wilt een zo slank mogelijk profiel. Ik besloot een gewicht van 10 kg in te lijsten. De lijst met het gewicht hangt er nu al sinds 2017. 'Mission accomplished', zou ik zeggen (lacht).

Voor Schönfeld Gallery werk je o.a. samen met Jesse Willems.

Ik ken Jesse al vrij lang, van toen hij nog foto's maakte. Plots kwam hij met driedimensionale collages af. Niet eenvoudig in te lijsten natuurlijk. Bovendien zijn zijn werken ook nog eens bijzonder fragiel. Samen zijn we beginnen experimenteren op zoek naar de beste oplossing. In de samenwerking met Jesse heb ik dan ook het meest geleerd. Hij heeft me altijd getriggerd om mijn materiaalkennis verder uit te diepen. Zo heeft hij een reeks werken gemaakt die een link hebben met Afrika. We besloten ze in te lijsten met wengé hout, een donkerbruine, tropische hardhoutsoort afkomstig uit West- en Centraal-Afrika, gekenmerkt door zijn lichtere strepen of vlamtekeningen. Vers gezaagd, ruikt deze houtsoort dus echt naar Afrika. Zalig!

Wat waren tot nu de hoogtepunten in je carrière?

Mijn werk is al vaak aanleiding geweest voor fijne momenten. Het is altijd leuk om tentoonstellingen te bezoeken waar door mij ingelijst werk hangt. Toen ik enkele jaren geleden voor een trouw in de Verbeke Foundation uitgenodigd was, hing daar ook werk van Jesse. Fantastisch om omringd door mijn lijsten te mogen feesten! En dankzij de kunstenaars ben ik ook beginnen reizen. Voordien ging ik eigenlijk nooit op reis. Ik had er niet echt behoefte aan. Maar wanneer Jesse in 2021 een expo in Wenen had, ben ik toch eens naar het eindresultaat gaan kijken. Toen ik in 2018 mijn lijsten in het M HKA zag hangen, had ik een eerste wow-moment. Ik heb ook al werk van grote namen, zoals Raoul De Keyser, mogen inlijsten. Dat mensen mij daarvoor hun vertrouwen schenken, vind ik toch altijd heel bijzonder. In 2022 mocht ik een reeks werken van Andy Warhol inlijsten voor een privécollectie. Omdat deze in bruikleen gegeven werden aan het S.M.A.K., kreeg ik de kans om daar in het restauratieatelier te werken. De samenwerking met papierrestauratrice Rebecca Heremans was voor mij heel inspirerend.

Belandt er alleen kunst op je werkbank?

Neen, ik heb ook al andere zaken ingelijst, zoals een veer van een paradijsvogel bijvoorbeeld, vlinders en insecten uit Congo en een oude parka van een Eskimo. Soms zijn de objecten wat minder spectaculair, zoals landkaarten of lichtbakken voor bedrijven. Hoewel ze me technisch toch ook vaak voor een uitdaging stellen. En ik behandel ze met even veel respect en liefde.

Al die werken die doorheen de jaren in je atelier gepasseerd zijn. Heeft jou dat getriggerd om zelf aan het verzamelen te slaan?

Ja, ik heb ondertussen een kleine 'collectie'. Veelal met werk van bevriende kunstenaars uit de regio. Ik vind het immers belangrijk als kleine zelfstandige om circulair te zijn. En naast werk van Jesse, heb ik ook een sculptuur van de Antwerpse kunstenaar Jef Meyer, een neon van Filip Collin en boven mijn bed hangt een schilderij van de in Antwerpen verblijvende Roemeense kunstenaar Adrian Iurco. Ik heb ook een Christus die altijd bij mijn grootouders heeft gehangen, een depressieve figuur die op mij als kind een diepe indruk heeft nagelaten. Van mijn grootvader aan vaders kant, Pierre, heb ik ook veel werken geërfd van Johan Daemen, die op latere leeftijd zijn levenspartner was. In het algemeen omring ik mij graag met dingen die een ziel hebben, waarover iets te vertellen valt. Dat hoeven niet noodzakelijk kunstwerken te zijn. Zo hangen er in de woonkamer ook enkele ingelijste skateboarden (mijn tweelingbroer heeft altijd geskatet) en een roos in hout gebeeldhouwd door mijn grootvader Remi.

Wat brengt de toekomst?

Vandaag werk ik nog alleen, maar ik hoop in de toekomst te kunnen uitbreiden qua personeel. Met de familie kochten we recent de toonzaal van de meubelmakerij waar ik voorheen werkte. Die wordt nu omgebouwd tot mijn eigen zagerij en toonzaal met werkbanken. Ik prijs mij gelukkig om in die context te kunnen werken, daar waar ik destijds heb mogen experimenteren. Vóór mij hebben er daar drie generaties meubelmakers gewerkt. Die geschiedenis is voor mij erg belangrijk. Om een eigen zagerij te hebben met alle nodige machines, enkel door en voor mij ingesteld, dat is voor mij de ultieme vrijheid.

Het beste resultaat bekom je als je het werk kan aanvoelen. Ik start dan ook steeds bij het verhaal van de kunstenaar.

Collectors Talk ¹

Kunst, allemaal goed en wel, maar wie koopt dat? Wie zijn die collectioneers? Wat kopen ze en waarom? We mochten even binnenkijken bij enkele verzamelaars, vrienden van Schönfeld Gallery. Maak kennis met collectioneers Jesse Willems, Caroline Fiers, Jean Philip De Tender & Filip Notteboom en Elie Schönfeld.

Jesse Willems is een Antwerps kunstenaar, vertegenwoordigd door Schönfeld Gallery. Hij woont met zijn vrouw Jolijn en tweejarig zootje Paolo, samen met nog zeven gezinnen in een prachtig cohousingproject, aan de rand van Antwerpen.

Jesse, wat zit er zoal in je collectie?

Mijn collectie heeft niet echt een bepaalde invalshoek. In het verleden kocht ik voornamelijk werk uit het interbellum, met eerder een focus op vrouwelijke kunstenaars. Zo heb ik bijvoorbeeld een schilderij van Marthe Donas, zowat de vrouwelijke pionier van de abstracte schilderkunst in België. Maar voor het overige is het vooral een heel eclectische verzameling, van antieke Afrikaanse kunst, Romeins en Etruskisch aardewerk over schilderijen en tekeningen van o.a. Edgard Tytgat en Rik Wouters, een reliëf van Bram Bogart, sculpturaal werk van Babs Decruyenaere tot de pootafdruk van een Velociraptor en andere fossielen. En natuurlijk koop ik ook wel tamelijk wat fotografie. In de woonkamer hangt een portret van Stephan Vanfleteren, in onze slaapkamer een foto van de Gentse Bruno V. Roels en elders in de woning een zwart-witfoto van de Amerikaanse fotograaf Saul Leiter. Ik heb dan ook aan lijstenmaker Michiel Veireman gevraagd om een viertal wissellijsten te maken om zo mijn collectie fotografie wisselend te kunnen tonen.

Wat was het eerste werk dat je kocht?

Een houtskooltekening van Rinus Van de Velde. In 2008 fotografeerde ik Rinus voor het KMSKA. Ik vond hem best wel een fascinerende figuur. Ik ging vrij snel overstag en kocht het werk. In de week dat we ons vorige huis kochten, nota bene. Niet echt de beste timing, vond ook mijn vrouw. Maar ook daarvoor heb ik eigenlijk altijd al verzameld, ook als kind: schedels, fossielen, enz...

Als ik rond mij kijk, zie ik dat de verzameling sindsdien behoorlijk gegroeid is!

Ja, ondertussen heb ik zo'n 100 stuks in de collectie. Het is een beetje uit de hand gelopen, geloof ik. Ik heb kasten op maat laten maken met lades van 1,5 meter diep om kunstwerken in op te bergen en die zijn ook al behoorlijk vol! En toch wil ik geen echte 'stock' hebben. Want in de stock komt kunst te sterven. Als ik er zelf niet mee kan leven, heb ik liever dat iemand anders het werk in zijn bezit heeft. Dus ik verkoop wel regelmatig iets. En in de gemeenschapsruimte van onze cohousing toon ik elk seizoen een ander werk uit mijn collectie.

Zou je kunnen zeggen dat het een verslaving is?

Ja, absoluut! Maar ik ben dan ook nogal verslavingsgevoelig. Meer dan 10 jaar lang heb ik als een bezetene verzameld. Ik spendeerde wekelijks drie à vier uur op Invaluable.com om alle veilingen ter wereld af te zoeken. Maar sinds ik vader geworden ben, heb ik amper nog iets gekocht. Het laatste werk kocht ik twee jaar geleden, een tekening van Jan Yoors, een silhouet van een vrouw. Het werk was te zien in de duotentoonstelling van zijn en mijn werk die najaar 2022 plaatsvond in Schönfeld Gallery. Ahja, en recent

Jesse Willems

kocht ik via Etsy een meer dan 100 jaar oude verzameling aardewerk uit Oekraïne. De verkopers waren erg ontroerd door mijn aankoop, want konden, op dat moment al in volle oorlog, elke cent gebruiken. Met het pakketje kwam ook een emotionele brief en een extra stuk aardewerk voor Axel Vervoordt. Toen ze mij googelden, hadden ze immers ontdekt dat mijn huis niet zo heel ver verwijderd is van Vervoordts galerieruimte. Op dit moment verzamel ik vooral voetbalshirts uit de jaren 90. Ik heb nu zowat alle shirts die mijn broer en ik destijds droegen opnieuw gekocht.

Wat zegt het verzamelen over jou als persoon?

Voor mij is verzamelen een actief zoeken naar. En dat zoeken heeft altijd al in mij gezeten. Wanneer we met het gezin aan zee zijn, zal je mij nooit op het strand zien liggen, maar schuim ik de waterlijn af op zoek naar schatten. Paolo en ik gaan ook elk weekend naar de rommelmarkt. Ik ben gewoon bezeten door geschiedenis en hou ervan om mij te omringen met bezielde objecten. Ik heb onze woning altijd beschouwd als een lege doos waarin al die objecten tot leven kunnen komen. Ons huis is dan ook heel efficiënt ingericht. Veel meubels hebben we niet nodig. Daarnaast leven we ook zuinig. Ik geef niet graag geld uit aan bv. kledij of restaurantbezoeken. Dan blijft er natuurlijk al eens iets over voor kunst (lacht).

Als je huis in brand staat, wat red je dan uit de collectie? M.a.w. wat is je favoriete stuk?

De 19e eeuwse schedel van een walrus. Het is echt zo'n machtig object, het straalt zoveel uit! Maar eigenlijk ben ik niet echt gehecht aan mijn collectie.

Heeft jouw zontje Paolo een favoriet werk?

Ja, de zwart-witfoto in de hal van de Malinese fotograaf Malick Sidibé. Het werk portretteert twee jonge mannen net voor ze uitgaan. Ze etaleren hoe goed ze het als middenklasse hebben net na de onafhankelijkheid. Elke avond, voor hij naar bed gaat, kijkt Paolo ernaar. Daarnaast is hij ook gefascineerd door de vrouwenbuste van Oscar Jespers en in de tekening van Rinus Van de Velde herkent hij zijn opa (lacht). Aan de hand van het portret van Vanfleteren heb ik Paolo de lichaamsdelen geleerd.

Wat betekent kunst voor jou als verzamelaar?

Een soort van evenwicht tussen thuiskomen en op reis gaan.

Jesse Willems, *The denial of death*, 2023

Collectors Talk ²

Caroline Fiers

Caroline Fiers is design-consultant en voormalig CEO van de Biennale Interieur Kortrijk en woont samen met haar man en drie kinderen in een prachtig herenhuis in Elsene.

Caroline, hoe heb je Schönfeld Gallery leren kennen?

Dankzij het werk van Albert Pepermans. Op een avond waren we bij vrienden op bezoek die een groot werk van hem in de woonkamer hebben hangen. Ik had wel al van Albert gehoord, maar voor mij is het belangrijk om kunst in het echt te zien. En dat werk heeft mij toen helemaal omvergeblazen! Zelf was ik op dat moment op zoek naar een groot, kleurrijk schilderij. We wonen in een klassiek herenhuis met hoge plafonds en dus grote muren en ons veelal ingetogen, wit interieur kon wel een shot kleur gebruiken, vond ik.

En dus ben je gaan snuisteren in het oeuvre van Pepermans?

Ja, ik heb eerst zelf wat opzoekingswerk verricht en later zijn we in zijn studio beland. Dat was echt heel leuk! Greet (Umans, de directrice van de galerie) en Albert zijn nadien ook onze woning komen bekijken om te adviseren op maat. Ik had wel tien werken kunnen kiezen, maar voor de woonkamer is het uiteindelijk *Cones* (1994) geworden, een diptiek met vaas en bloemen erop.

En jouw man was ook meteen overstag?

Absoluut! Mijn man was ook meteen verliefd op het oeuvre van Albert! En dat de diptiek een schot in de roos was, besepte ik toen ik laatst drie dagen naar Barcelona was en hij ondertussen de halve woonkamer heringericht had in functie van het werk (lacht). Fantastisch! Het heeft wel even

geduurd vooraleer we het hebben aangeschaft. Een twee jaar geleden kocht ik voor mijn man zijn verjaardag al een klein werk van Albert, voor in zijn kantoor. En wat later volgde *Airport* (2005). Een heel persoonlijk werk aangezien we zowel professioneel als privé veel reizen.

Wat zit er nog zoal in jullie collectie?

Mijn man is Deens en dus hebben we heel wat Scandinavisch design in huis. Want de Denen zijn toch echt wel chauvinisten hoor (lacht). We hebben ook enkele Cobra tekeningen en schilderijen, van o.a. Pierre Alechinsky en de Deen Asger Jorn. In de Cobra stijl zijn onze twee nationaliteiten vertegenwoordigd en dat vinden we een mooi gegeven. Bij Schönfeld gallery kochten we ook een prachtig kleinood van Svelte Thys en een ludiek werkje van

de Japanse kunstenaar Takeshi Matsugami.

Heeft kunst altijd deel uitgemaakt van jouw leven?

Ik heb mij altijd graag met mooie dingen omringd. Oog voor schoonheid heb ik dankzij mijn mama. Zij was steeds bezig met materialen, stoffen en kleuren. Mijn man heeft ook oog voor design op jonge leeftijd meegekregen. Maar kunst kopen is lang niet altijd prioritair geweest in ons leven. Als je drie kleine kindjes hebt, is kunst niet de grootste noodzaak. Maar met Covid is het woongegeven voor mij nog essentiëler geworden. Mensen ontvangen en thuiskomen in een warme omgeving vind ik heel belangrijk. En kunst speelt daarin een cruciale rol. Ik hoop dat onze kinderen zich later hun thuis herinneren als een warm nest en de kunstwerken daarmee associëren.

Albert Pepermans, Bunker, 2017

Hoe verloopt een kunstaankoop bij jou?

Kunst kopen is iets heel persoonlijks voor me. Ik zal nooit investeren in kunst. Bij kunst moeten er emoties aan te pas komen. 'Ça te touche,' of niet. Het is bij mij ook een heel fysieke ervaring. Bezoeken aan ateliers vind ik de max. Het maakt de dingen zoveel concreter, emotioneler ook. Ik zal zeker online research doen, maar ik moet de werken in real life kunnen zien. Die viewing rooms tijdens de lockdown waren absoluut niet mijn ding. Ik trek er dan ook regelmatig op uit om tentoonstellingen te bezoeken en kom dan thuis met een heleboel foto's die ik voorleg aan mijn man. Samen beslissen we dan om een werk al dan niet aan te kopen.

Welke tentoonstellingen / werken bleven jou de afgelopen tijd bij?

Mijn recent bezoek aan de Joan Miró Foundation in Barcelona zal ik niet snel vergeten. Ik ben enorm gefascineerd door de veelzijdigheid van kunstenaars als Miro die verschillende disciplines beoefenen. In de Foundation Maeght in Saint-Paul-de-Vence, die ik afgelopen zomer samen met enkele vriendinnen bezocht, spraken de zwart-witwerken van Pierre Soulages me erg aan. Het Louisiana museum voor moderne kunst in Humlebaek (Denemarken) blijft voor mij dé mooiste plek voor hedendaagse kunst in Europa.

Collectors Talk ³

Jean Philip De Tender & Filip Notteboom

En van de ene aankoop rolden jullie in de andere?

Jean Philip Ja, zoiets (lacht). Recent kochten we een werk van Albert Pepermans, tijdens een bezoek aan zijn studio. We kozen bewust voor een ouder werk, uit 1995. Want nieuwe werken van Albert kunnen we later nog kopen.

Filip We hadden al even het idee om iets van Albert te kopen. Toen we het werk van Janine kochten, zagen we Alberts magistraal boek liggen in de galerie. Daarin bladerend, kwamen we al snel uit op *Torso Red*. De monumentaliteit ervan sprak ons meteen aan. En hoewel we later in de studio nog vele andere prachtige werken zagen, zijn we toch bij onze eerste 'coup de foudre' gebleven. Het schilderij stond trouwens achter een muurtje op het atelier. "Wacht, ik zal het even uit de hoek halen," zei Albert (lacht).

Jean Philip Het maakt deel uit van een drieluik. We zijn er schuldig aan het uit elkaar te halen. Vroeg of laat willen we echter voor de verzoening zorgen.

Filip Tijdens haar solo in de galerie dit voorjaar kochten we ook een schilderij van Christina Zimpel, een klein portretje. We waren meteen verliefd op het speelse karakter van Christina's oeuvre, maar vonden het bijzonder moeilijk om één werk uit te kiezen. Uiteindelijk zijn we gegaan voor het meest extravagante.

Jean Philip Ik moet altijd aan Meryl Streep denken bij dat werk. Geen idee waarom (lacht).

Wat zit er nog zoal in jullie collectie?

Jean Philip We hebben een heel uiteenlopende collectie met zowel figuratief als abstract werk. Wel allemaal 20e-eeuws.

Filip Vroeger verzamelden we vooral prints. Toen ik nog in Gent woonde en Jan Hoet directeur was van het S.M.A.K., heb ik veel edities van de vrienden gekocht. Later kochten we bij Galerie Greta Meert ook prints van Nathalie Du Pasquier en van Luc Tuymans hebben we twee zeefdrukken, *Orchid* en *Der Diagnostischen Blick*. De grootste naam in onze collectie is misschien wel Damien Hirst. Van hem hebben we twee edities uit de reeks *The Empresses*, een serie waarin Hirst voor de eerste keer glinsters gebruikt. Nu kiezen we eerder unieke werken, zoals bv. de olieverfschilderijen van een oud leerkracht van mij, Marc Van Cauwenbergh. Het zijn abstracte werken met reminiscenties aan de Japanse kalligrafie. Het is fijn om werk in huis te hebben van iemand die je gevormd heeft.

Jean Philip Vorig jaar kochten we bij Yossi Milo Gallery in New York het monumentale schilderij *Amalfi Coast* van de Israëlische kunstenaar Navot Miller. *Eurovision* was de toepasselijke naam van de tentoonstelling. In de gelijknamige reeks verbeeldt Miller de fijne herinneringen die hij verzamelde tijdens zijn Europese reizen.

Filip Onze meest recente aankoop was bij Gallery Sofie Van de Velde, getiteld *Jongen aan de kust* (2022), een olieverf op doek van de Antwerpse kunstenaar Jesse Tomballe.

Jean Philip De Tender is directeur Media voor de European Broadcasting Union in Genève. In Brussel woont hij samen met kunsthistoricus Filip Notteboom.

Jean Philip, Filip, hoe hebben jullie Schönfeld Gallery leren kennen?

Jean Philip Via Caroline Pauwels, die ik ken van de VUB. We bezochten vorig jaar de groepsexpo die ze cureerde voor Schönfeld Gallery en kochten toen een werk van Janine Vandebosch. Wat we zo fijn vinden aan de galerie is dat ze een mooie portefeuille heeft van interessante kunstenaars met toegankelijk werk dat ook budgettair haalbaar is voor ons. En vooral ook dat ze geen exclusieve club is die op de opening van een tentoonstelling reeds alle werk in preview verkocht heeft.

Hoe verloopt een kunstaankoop bij jullie?

^{Filip} We kopen eigenlijk altijd kunst vanuit ons buikgevoel. Over het werk van Janine hebben we geen seconde moeten nadenken. Het was meteen beklonken.

^{Jean Philip} En, opmerkelijk, we zijn het zelden oneens over aankopen! Misschien dat doorheen de jaren onze smaak samen geëvolueerd is? Soms moeten we een 'coup de foudre' wel eens laten bezinken, checken of de liefde wel duurt. Er zijn immers zoveel mooie werken! Lange tijd kochten we kleiner werk, maar omdat we nu een huis hebben met grote muren, zijn we overgeschakeld op het groter geschut. En over zo'n investeringen moet je al eens wat langer nadenken.

^{Filip} We weten niet altijd meteen waar we de aankopen zullen hangen. Iets nieuws hangen we in eerste instantie wel dicht bij ons. Maar ik verhang voortdurend werken.

Wat betekent kunst voor jullie? Welke plaats heeft het in jullie leven?

^{Filip} Ik ben als kunsthistoricus natuurlijk altijd al bezig geweest met kunst. Het maakt een belangrijk deel uit van mijn leven.

^{Jean Philip} Kunst is altijd een constante geweest in ons leven samen. Hedendaagse kunst ontdekken, is iets wat we samen doen. Ik heb heel mijn carrière in de media gewerkt, het narratieve is dan ook wat mij het meeste

aantrekt in kunst. Het kan mij sterk ontroeren.

^{Filip} Het belang van kunst voor mij, is dat het verwondert. Het houdt je fris en jong van geest. Dankzij kunst gaat er een hele wereld voor je open. Al snel merk je dat we nog al te vaak met oogkleppen op leven.

^{Jean Philip} Kunst is vooral ook schoonheid. We hebben behoorlijk wat tijd gestoken in het mooi inrichten van ons huis en kunst maakt daar nu een belangrijk onderdeel van uit.

^{Filip} We trekken er ook echt op uit om kunst te gaan bewonderen. Een vaste afspraak in onze agenda is de biënnale van Venetië. Daar kan je zo veel ontdekken!

Wat staat er nog op jullie verlanglijstje?

^{Filip} Ik heb het oeuvre van Raveel altijd inspirerend gevonden. Zijn vormtaal is zo uniek! Werk van hem staat hoog op ons verlanglijstje, maar je moet er op vallen. En ik ben ook echt wel onder de indruk van de ongelofelijke techniek en het verhalend vermogen van een Ben Sledsens. De eerste reeks die hij toonde bij Tim Van Laere Gallery heeft mij helemaal omvergeblazen.

^{Jean Philip} En als 'the sky echt the limit is', een werk van Picasso, Rothko of Hockney!

David Hockney Foundation

Collectors Talk ⁴

Elie Schönfeld

Elie Schönfeld, kunstmecenas en oprichter van Schönfeld Gallery, verzamelt al sinds zijn 19e, in eerste instantie keramiek. Benieuwd naar het ontstaan van zijn collectie en zijn plannen voor een keramiekexpo in de galerie, spraken we met hem af in zijn geboortestad Antwerpen.

Elie, je bent wat ze noemen een gepassioneerd verzamelaar. Hoe ben je met kunst in aanraking gekomen en wie of wat betekende de start van je collectie?

Op de middelbare school had ik een leraar Frans die me aanspoorde te lezen en me te verdiepen in cultuur en dus ben ik op mijn 15e tentoonstellingen beginnen bezoeken. Dat heeft doorheen de jaren mijn smaak gevormd. Maar nog belangrijker: elke vrijdag ging ik met mijn ouders voor de sabbat eten bij mijn nonkel. Hij had een Karel Appel hangen in het salon en had werken in zijn collectie van o.a. de Belgische surrealist Gaston Bogaert. Toen ik later bij mijn vader in het bedrijf ging werken, kocht ik met mijn eerste loon op de Zavel in Brussel een schilderij van Gaston Bogaert. Vervolgens ben ik op ontdekking getrokken. Op een kunstbeurs in Gent stootte ik op de gepatineerde bronzen wandsculpturen van mannelijke torso's van de Italiaan Matteo Pugliese. Enkele jaren nadien kocht ik een reeks foto's van Erwin Olaf.

Wat voor soort werk koop je nu?

Vandaag ben ik fotografie een beetje beu. Over het algemeen koop ik werk van jonge kunstenaars. Ik vind het belangrijk om op lange termijn te denken en samen met mijn kunstenaars te groeien. Reeds gevestigd werk vind ik minder interessant. Mijn 'job' als verzamelaar zit er dan op. Als collectioneur moet je investeren in jong talent en hen zo de nodige kansen bieden. Ik schuim voortdurend het internet en Instagram af op zoek naar persoonlijke coup de foudres. Vorig jaar kwam ik door een online beurs in contact met de Zuid-Afrikaanse kunst van galerie Guns and Rain (Johannesburg, Zuid-Afrika). Zij vertegenwoordigen o.a. de jonge Zimbabwaanse kunstenaar Raymond Fuyana. Ik was meteen verliefd op zijn werk en heb een tiental schilderijen van hem gekocht.

Betekende jouw collectie ook de insteek voor een eigen galerie?

Ja, toen ik in 2013 hier in Antwerpen een pand aan het opknappen was om mijn eigen collectie in onder te brengen, begon het ineens te kriebelen om een galerie te starten. Twee jaar later ontstond dan ook een eerste galerieproject, Artelli genaamd, een bonte mix van stijlen en materialen, helemaal anders dan de galerie nu. Schönfeld Gallery, in het Rivoli-gebouw in Brussel, bestaat vandaag vijf jaar. Een van de eerste expo's toonde foto's van Erwin Olaf uit mijn collectie, aangevuld met werken in bruikleen gekregen van een Parijse galerie. 'The collectors' selection' was de toepasselijke ondertitel van de tentoonstelling.

Vandaag bereid je een groepstentoonstelling voor rond keramiek, getiteld: *Keramiek*, dat was je eerste grote liefde?

Ja, toen mijn moeder in Parijs woonde, kreeg ze twee vazen van Boch La Louvière cadeau. Ik was weg van de art-decotouch en de fantastische kleuren, fluogroen en -geel. Toen toch wel echt modern! Vandaag heb ik een 300-tal van dergelijke vazen. Ik heb het niet meteen losgelaten (lacht). Mijn voorliefde voor het medium keramiek werd opnieuw aangewakkerd toen ik zeven jaar geleden op de Affordable Art Fair in Brussel Thomas Ghaye leerde kennen. Thomas opende het jaar nadien La peau de l'ours, een galerie (net als Schönfeld gevestigd in het Rivoli gebouw) veelal gespecialiseerd in keramiek.

Wat mogen we verwachten van de groepstentoonstelling?

Ik heb de laatste jaren heel wat keramisch werk gezien, mede omdat ik twee jaar geleden als vennoot aansloot bij La peau de l'ours. Maar de keramische schilderijen van de Amerikaanse kunstenares Bari Ziperstein waren écht vernieuwend voor mij. Ik had nog nooit keramiek gezien zodanig uitgewerkt als schilderij. Ziperstein, die al meer dan 20 jaar met keramiek werkt, heeft een ongekend meesterschap over het medium ontwikkeld. Haar werk is grensverleggend en van een enorme technische en ideologische complexiteit (ze is bekend om haar onderzoek naar textielontwerpen en -patronen uit het Sovjettijdperk). De kunstenares inspireerde mij dan ook om een tentoonstelling te maken met keramisch werk waarbij schilderkunst primeert op het object. Ik hoop werk van Ziperstein te kunnen toevoegen aan de expo, maar ben nog volop in onderhandeling hierover met haar galleries.

Boven: Daphne Cristofrou, *Weightlifting Vase*
 Onder: Rémi Bracquemond, *Gourde aux baies*

Van welke andere kunstenaars zullen we werk kunnen ontdekken in de expo?

Van o.a. Daphne Christofrou. Zij is een kunstenares/illustratrice uit Cyprus gefascineerd door oude oosterse kunst. Hindoeïstische beeldmotieven, Tibetaanse iconografie en motieven uit Indiase miniatuurschilderijen verwerkt ze in haar keramisch werk op een hedendaagse manier. De Franse kunstenaar Thibaut Renoulet is dan weer gespecialiseerd in portretten. Naast tekeningen maakt hij maskers, bustes en medaillons in keramiek. Zijn werk wordt gekenmerkt door een naïeve beeldtaal en door de ruwe manier waarop het vormgegeven is. De portretten zijn allemaal onderdeel van zijn 'tribe', die een primitieve, clanistische en zeer hiërarchische samenleving moet voorstellen. De Amerikaanse Emily Counts combineert in haar sculpturen keramiek met elektriciteit, verlichting en allerhande doorschijnende materialen. Zo voegt ze aan

de ambachtelijke traditie van het keramiek een futuristisch tintje toe. Wat haar objecten zo fascinerend maakt, is dat ze geworteld zijn in persoonlijke herinneringen, maar tegelijkertijd toch ontvankelijk zijn voor eenieders verhaal. Daarnaast vind ik het belangrijk om in mijn selectie ook een Belgische kunstenaar op te nemen. Ellen Meers maakt prachtige keramische tegeltjes met daarop allerlei kleurrijke, raadselachtige symbolen. Naast elkaar geplaatst vertellen de symbolen een verhaal, een beetje zoals de hiërogliefen van de oude Egyptenaren.

Wat hoop je met deze tentoonstelling te bereiken?

Als verzamelaar, maar ook als curator vertrek ik altijd van een gevoel. Als er emotie aan het werk toegevoegd is, als het werk mij geraakt heeft, dan vind ik het geslaagd. Ik hoop dan ook in eerste instantie de bezoekers van de expo te ontroeren en een glimlach op hun gezicht te toveren.

The Resident

Christina Zimpel

La Brea Artist Residency

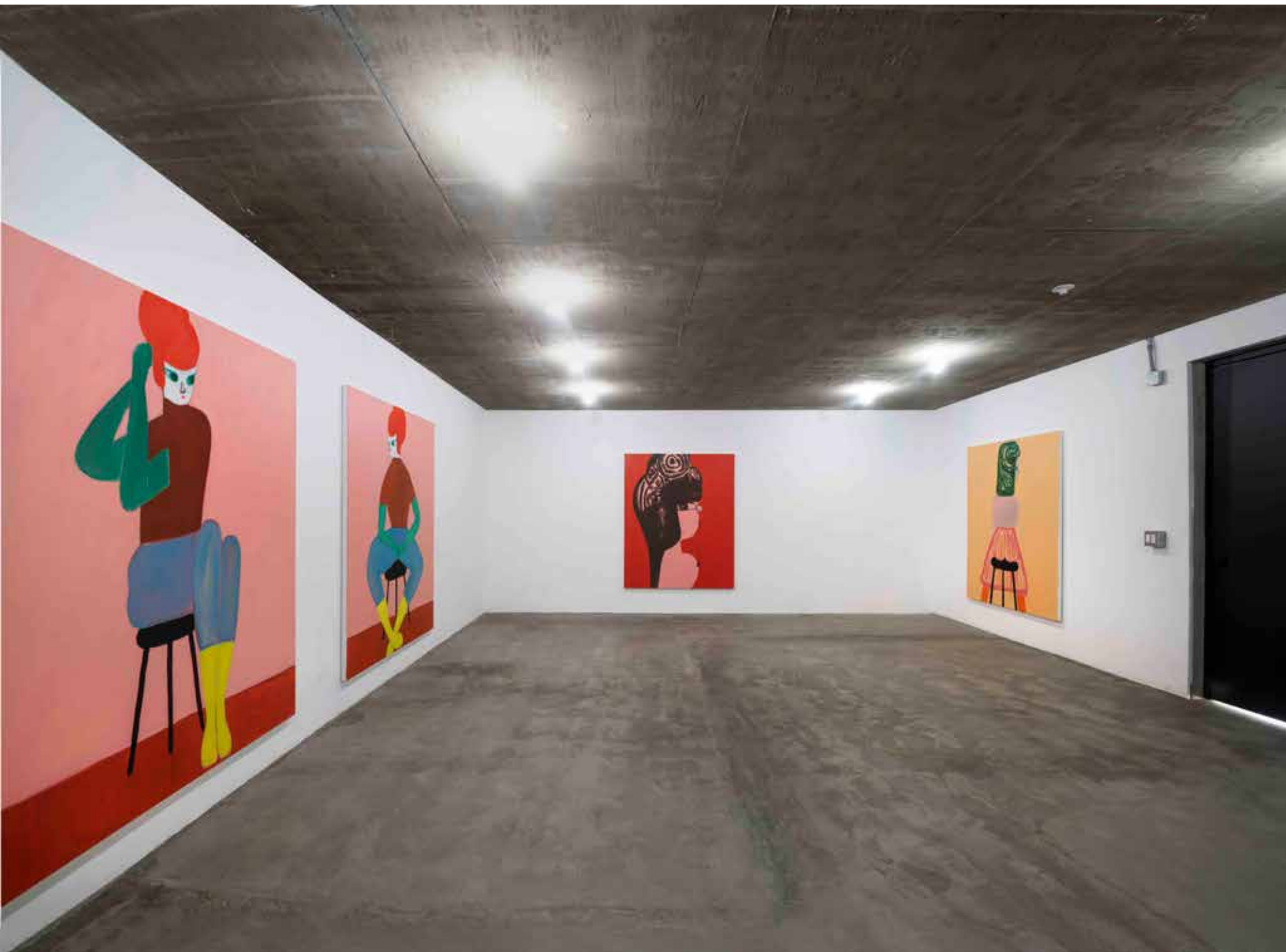
Ik had het geluk om juni dit jaar door te brengen in Los Angeles bij de La Brea Artist Residency. Dit prestigieuze en intensieve programma wordt geleid door kunstenaar-verzamelaar Danny First. Veel alumni zeggen dat zijn programma hun leven veranderde en hun carrière een vruchtbare boost gaf.

Elk jaar selecteert Danny twaalf kunstenaars om grootschalige werken te creëren in zijn atelierruimte. De garage/studio biedt kunstenaars volledige bewegingsvrijheid, terwijl ze kunnen rekenen op de steun van een oprecht geïnteresseerde mentor. Het werk dat ik gedurende deze maand realiseerde, resulteerde in de solotentoonstelling *Body Language*, die in juli te zien was in The Cabin en The Bunker. Beide exoruimtes bevinden zich in Danny's verbluffende achtertuin.

Werken in zo'n monastieke omgeving bracht me ver weg van het dagelijkse leven in een onbekende stad en het stelde me in staat om werk te creëren dat me vooruit hielp. Het was een nieuwe uitdaging waarbij ik al mijn bagage moest benutten, maar het voelde opmerkelijk natuurlijk en ik genoot van de diepe concentratie die ik nodig heb om laagje per laagje mijn vrouwen tot leven te brengen.

Schönfeld Gallery
Greet Umans
Directeur
+32 478 20 25 82
greet@schonfeldgallery.com

Meyrueis de Bruyn
Galerij assistente
+32 477 69 32 71
mey@schonfeldgallery.com

Elie Schönfeld
Galerijhouder
+32 475 24 44 04
elie@schonfeldgallery.com

Stagiaire
Maud Locus

Schönfeld Gallery
Rivoli
Waterloosesteenweg 690
1180 Brussel

Schönfeld Projects Antwerp
Mechelsesteenweg 120
2018 Antwerpen

www.schonfeldgallery.com

Colofon
Teksten
Roxane Baeyens
Editing a touch of art

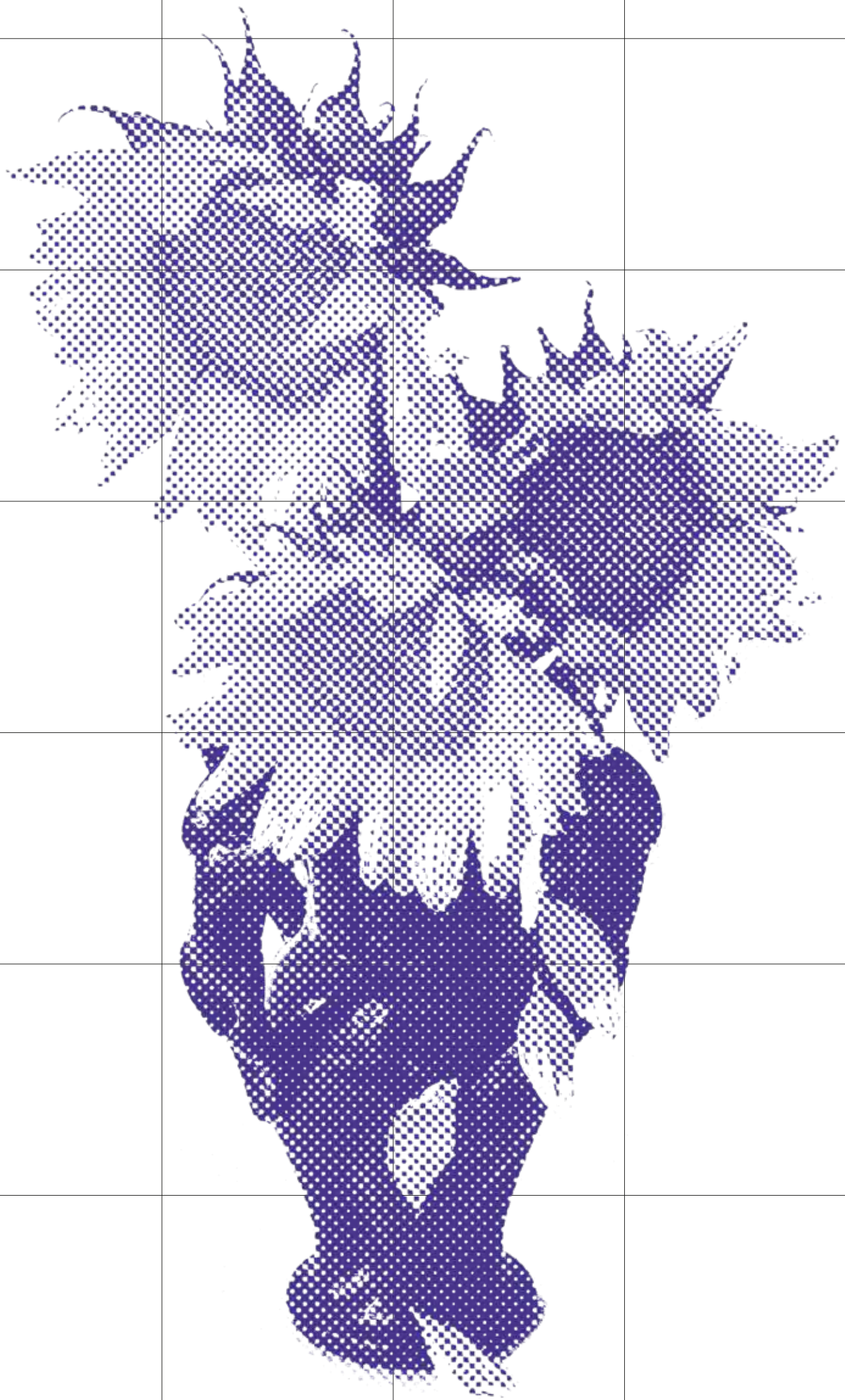
Redactie
Astrid Pepermans

Redactie stagiaire
Maud Locus

Art direction
Desirée De Winter

Fotografie
Paola Calemzuk
Danny First
Mr Frank
Klaartje Lambrechts
Jan Locus
JM Lynn
Olmo Peeters
Jesse Willems

Vertaling
Yasmin Van 'tveld

Schönfeld Gallery

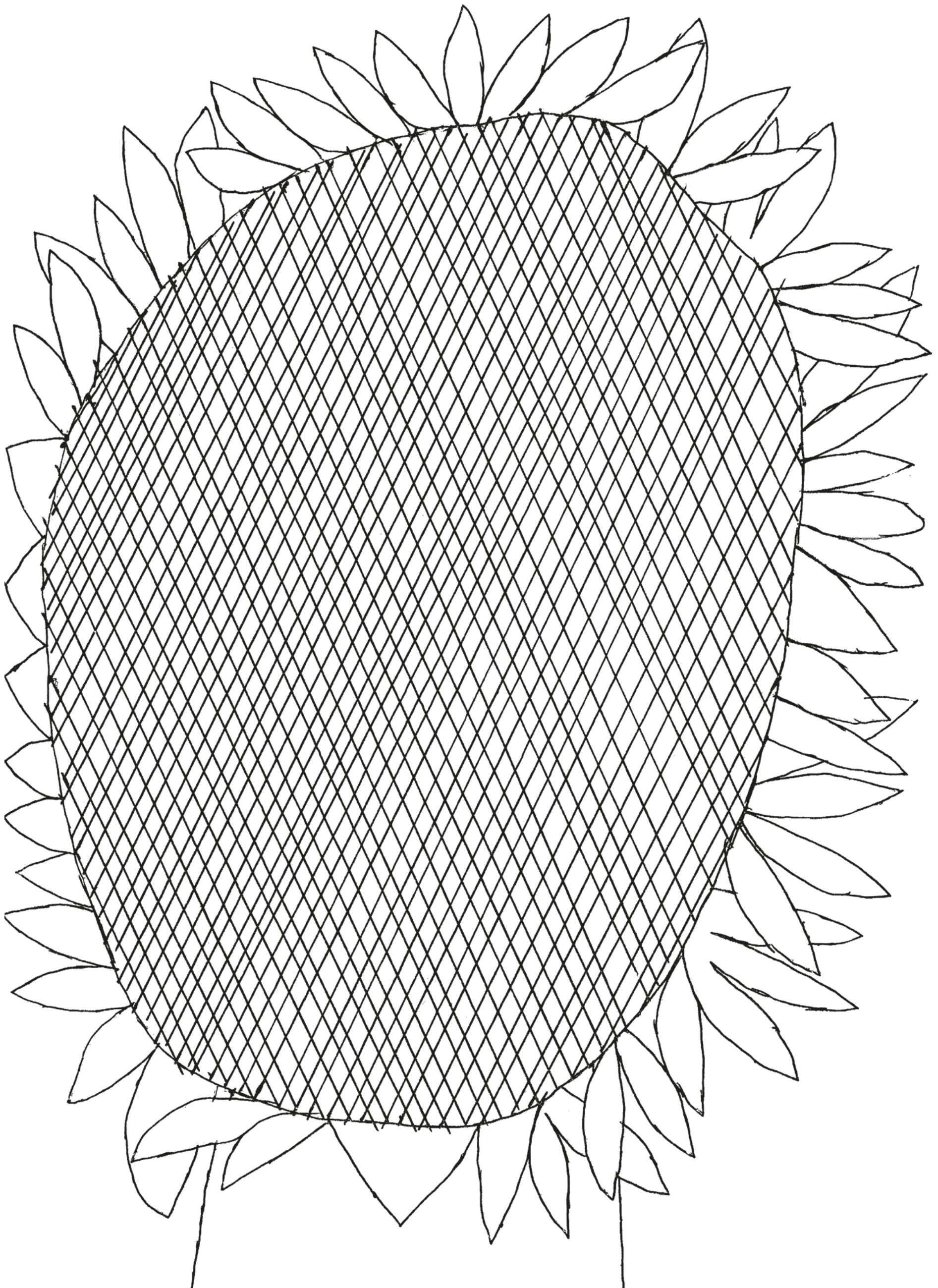
Rivoli

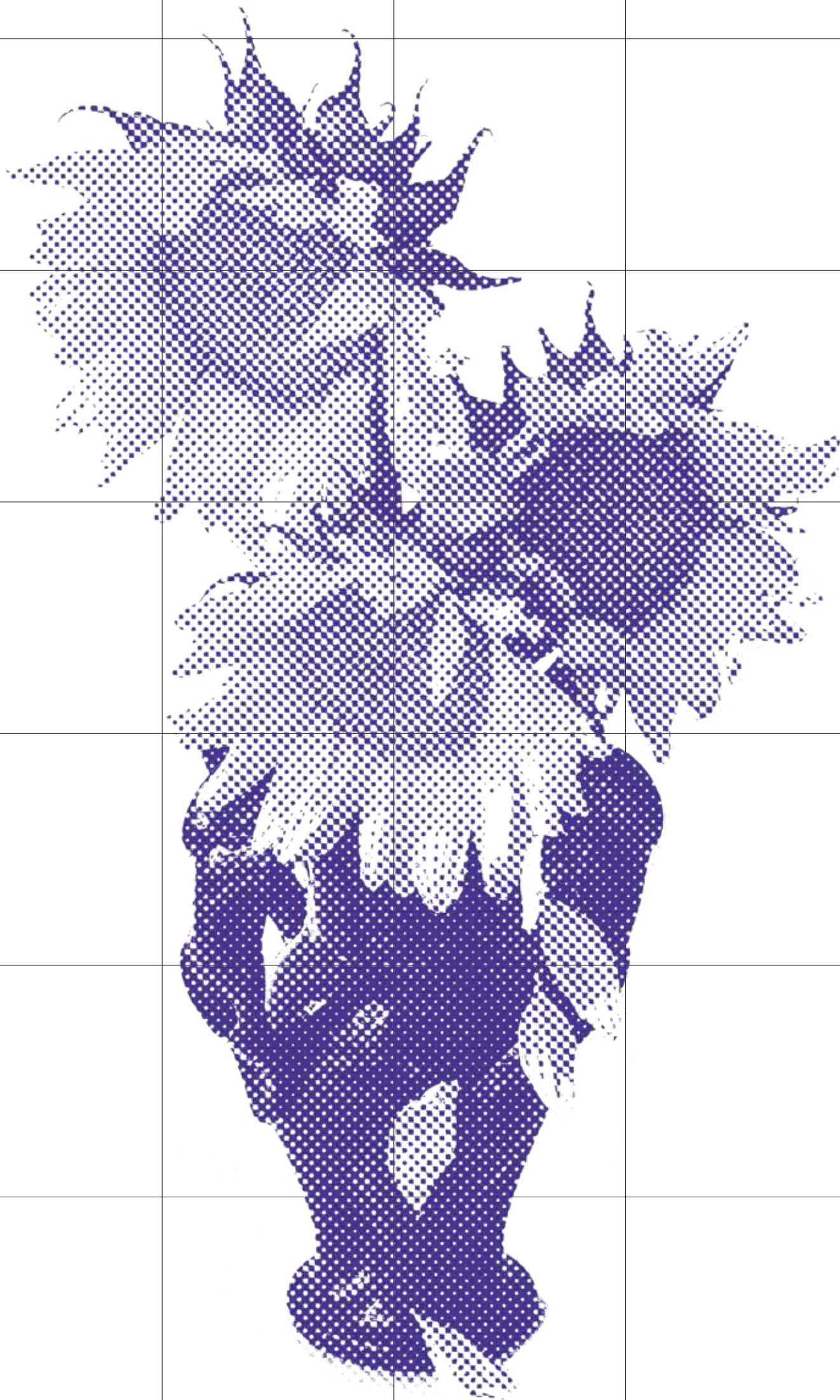
Waterloosesteenweg 690

1180 Brussel

www.schonfeldgallery.com

S | S

**Stories
n° 2**